

לא לפרסום!

זה עובר השתתפות במלחמה נגד היהודים

אני השתתפתי בהפגנות תל-אביב. הרגנו אלפי יהודים והרסנו את כל העיר.

כמעט ופרצתי בצחוק. משפט זה, שנאמר בבטחון רב, העיד כי המצרים משוכנעים באמינות של אגודת-ההפגנה.

ארבעת רבי הסמלים ביקשו ללכת לבלות. נפרדתי מהם תוך חילופי ברכות לבביות. הבטחתי לביקרים במצריים — באחד הימים.

התנהגות שקטה וחרבותית

המלחמה המצריים, שטיילו ברחובות ונציה, הירבו לדבר בקולי קולות, התחכחו בלהיטות עם הובנים בחנויות. מלח מצרי בדרגת רב טוראי, אשר ביקש לקרוא לחבובו, שהתעכב ליד אחד הקיוסקים, תחב שתי אצבעות לפיו, פלט שריקה חדה, צעק תוך נפנוף ידיים:

„יא אחמד! ימה שמך! בוא כבר!“

לעומת זאת הפגינה קציניהם התנהגות שקטה וחרבותית. הם היו לבושים חליפות אזרחיות תפרות כהלכה, כותנות משי ועיניבות אמריקאיות צבעוניות. למעלה מזה מיישים אחוזי מבעלי הדרגות הנמוכות היו סודאנים שחורי-עור. אולם בין הקצינים לא

נמצא אף סודאני אחד. בנסייני הראשון להתיירד איתם נכשלתי לחלוטין. היה זה בכיכר סן-מארקו, כי כר-היונים המפורסמת של וונציה. שלושה קצינים מצריים עמדו להצטלם אצל צלם מקצועי. עשיתי את עצמי כמשחק עם היריבים ועמדתי מאחוריהם, כדי שעדשת-המצלמה תקלוט גם אותי. הם הרגישו בי החליפה פו מבטים. רמזו לצלם להמתין. הם לא אמרו דבר, אך הרגשתי את עצמי שלא בנוח והסתלקתי. תוך החלטה נחושה לשוב ולנסות את מזלי במקום אחר.

אנגליה כניב ערבי

לא היה עלי לחכות זמן רב. כשטיילתי על אחת המדרכות הגיע לאוזני דיבור אנגלי בעל חתך מורחי טהור. הפגיתי את ראשי וראיתי שני צעירים לבושים חליפות כהות שישבו בגן של בית-קפה ושוחחו עם שכנם מן השולחן הסמוך. מצאתי לי כיסא פנוי בקרבתם והתחלתי מעיין בעיתון שוייצרי.

האדם אתו שוחחו שני המצרים היה כבן 60, חשב לראשו כובע בד עם מצחיה, לבש מעיל ספורט ירוק ועישן סיגאר עבה. השיר לווה דיבורו על מזג האוויר, טיב הסבב והמצב בהודו-סין.

כמעט והתיאשתי מכל אפשרות של התערבות בשיחתם, כאשר ראיתי את הזקן רומז למלצר. המלצר לא הרגיש בו. קראתי לו בקול והזמנתי כוס-קפה בשביל הזקן. זה הודה לי, ואני אזרתי עוז ושאלתי אותו אם אפשר להשיג בחנוציה עתון אנגלי.

„לא“, השיב, „לא יוצאים כאן עתונים אנגליים. אולם אפשר להשיג את הדיילי מיל, או את הדיילי אקספרס מיום קודם.“

הוא הוציא מכיסו עתון אנגלי בן שבע עמודים. הוא הוציא מכיסו שיריב את צווארו כמבקש לקרוא את הכותרות. חיכיתי והצעתי לו את העתון. אולם הוא סירב. „לא אדוני, תודה. אקרא אחר-כך.“

הזמנתי את עצמי לשולחןו והצעתי שנקרא את העתון בצוותא. הוא היה אסיר-תודה. שאלתי אם הוא מאזין לרדיו, הוא השיב:

„בחדאי. בשעת ארוחת-הצהריים באנה אנחנו מאזינים לרדיו קהיר.“

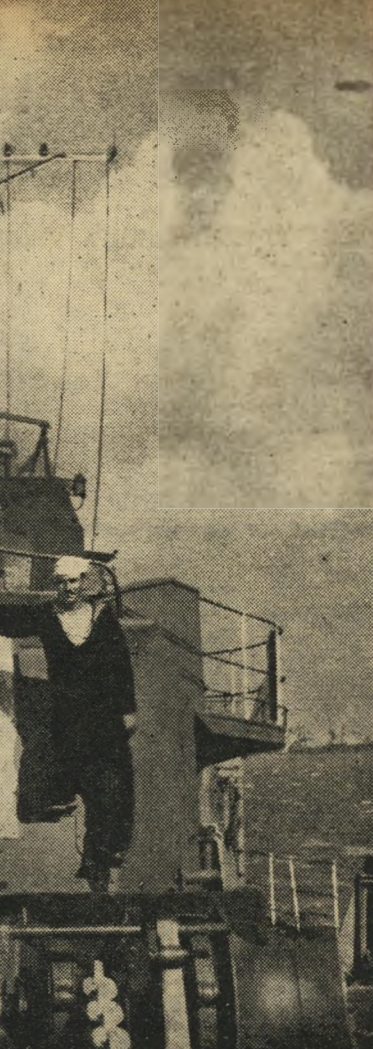
הוא וחברו סיפרו לי כי המשחיתה שלם הם עוגנת בנמל וכי הם עומדים להפליג כעבור שלושה ימים ליוגוסלביה. שאלתי אם גם שם יפגשו עם השייטת הישראלית.

„כן“, אמר לבסוף הבכיר שבין השניים, „אני חושב שהם יבואו לשם אחר-כך. הם סבורים שהם יעשו רושם רב בכל מקום אליו יגיעו.“

הם אהבים להתקוטט

חיכיתי ופניתי אל הזקן, שישב ליד השולחן הסמוך:

„האם אדוני לא שרת בצני בניעוריו? אם

מדת מצרי ליד תוח קורבטה

„יותר מדי יהודים!“

„המלחמה עם היהודים טרם נסתיימה. הצי שלנו עולה על שלהם בכוחו ובאיכותו. אין ספק שבהתמודדות הבאה תהי ידנו על עליונה ומדינתם תחול מלהתקיים. כאשר קם האנגלי להיפרד, קמתי גם אני. לאחר שצעדנו כמה צעדים בשתיקה, פלט הזקן כמהרהר:

„בחורים טובים. אהבים מאד להתקוטט. אותנו הם רוצים לגרש מהסואץ ואת היהודים מישראל. קוראים לזה בשם התעוררות ל-אומית. מושג שנכנס לאופנה. ערב טוב.“

תקרית אחת בלבד

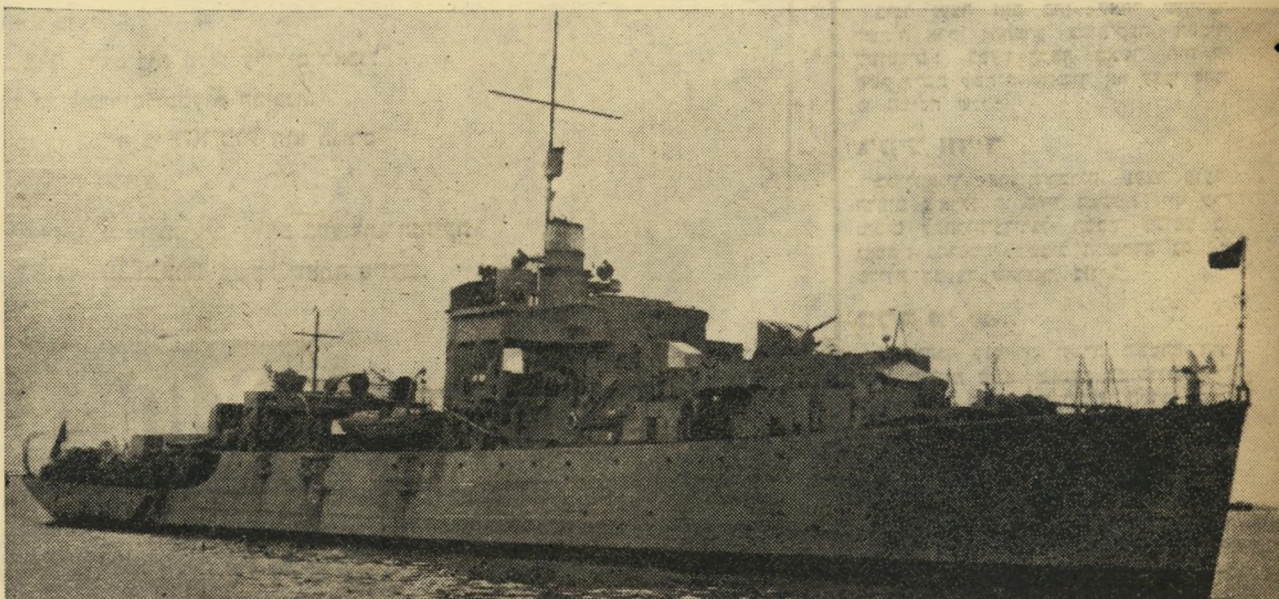
מלחי האניות הישראליות נפגשו עם הים מאים המצרים ברחוב, וכמכה מקרים אף נכנסו איתם בשיתה. שני הצדדים נמנעו מלגעת בנושאים כאובים. היו גם כאלה ש-החליפו סיגוריות.

רק תקרית אחת אירעה. היה זה במועץ דון-לילה זול, כשקבוצה בת עשרה מלחים מצריים תפסה מקום בקרבת ששה מלחים ישראלים. צעיר ישראלי, שהדף ללא כוונה ימאי מצרי בגבו, נתקל במבט זועם. מישוה פלט קללה ערבית. הערבי שלף פגיון קצר מתגורתו. אולם בטרם הספיק להסתער, תפסו אותו חבריו והחזיקוהו בכוח. גם ה-מלח הישראלי נבלם על ידי חברי. שני המ-חנות הדרוכים נפרדו בשקט.

דומה כי היתה זאת הפגישה הראשונה של צעירים ישראליים לובשי מדים עם שכני-הם מעבר לגבול — במקום נויטרלי ובגלוי. נוכחתי לדעת כי הקצינים המצריים לא הש-לימו עם מפתחם ואינם מתכוונים לשכחה. החינוך, אותו הם מקבלים בצבא, חזרו אי-בה ליהודים ולישראל. לדבריהם נבעו כל מפלות הצבא המצרי אך ורק מחוסר הגי-נותו של צה"ל, שנקט בתכסיסי עורמה שפ-לים. ברור להם — לאותם בני משפחות עשירי מצריים — כי בעתיד הלא-רחוק יג-תח סיבוב שני. בו תהיה ידם על העליונה. הם סבורים ומאמינים כי אימוניהם הצבאיים מיועדים אך ורק להגברת כוונותם הצבאית נגד ישראל, שתעמוד להם בהודמנות ה-ראשונה.

אולם רושם זה נוצר רק על ידי המפקדי-ב-החיילים הפשוטים אינם יודעים הרבה על שכניהם מצפון. הם התעניינו בבחורות ה-מצבות בחלונות-הראווה, בנשים, באפשרויות הביולוגיות. כנהוג בעולם יש גם אצלם מנהיגים מונהגים. אולם אלה האחרונים יודעים לע-תים גם להפתיע.

כאן נתקפו שני המצרים בולמוס של דיבור, ולי לא היתה כל כוונה להפסיקם. המבוגר שבין השניים, שלא חדל למצוץ סיגוריות ונציאניות, הצהיר:

פריגטה מצרית נכנסת לנמל הסובתא היתה מתהפכת...